

Väljavõtteid Kateriini praktikapäevikust

Täna käisin järve ääres päevitamas ja ujumas. Sain Michaelilt ühe vanakooli erkpunase ratta, mille sadul liikus ja käigud ei vahetunud, aga hoo võttis küll kiiresti üles. Hästi hea oli olla, pärast töönädalat oli mõnus niisama lesida. Rattaga sõites oli kogu aeg Meg Ryani tunne sellest filmist, kus Meg sõidab rattaga ja laseb käed lahti ja tuul puhub ja selline vaba tunne on hinges.

Nüüd olen kaks päeva stuudios üksi olnud, täna olen ainult ühe "tere" öelnud, siis ka häält välja ei tulnud, sest pole ju üldse rääkinud. Keegi on tabavalt öelnud: "Üksindus on pagana hea asi, aga vahel tahaks seda kellelegi öelda."

/- - -/

Täna pidin olema erandkorras assistendiks klaasipuhuja Jensile, kes ei mõista inglise keelt. Mina ei mõista eriti rootsi keelt. Michael näitas paar korda ette, kuidas ma assisteerima pean, ja nii jäimegi Jensiga kahekesi. Kõik lõppes hästi – joonistasime paberile ja vehkisime kätega. Ta on väga *brå* onu. *Cool*'i välimusega ja väga heatahtlik. Jens ütles ka, et *inget problem*.

Minu teine kontseptuaalne töö on "Kiik" – klaasplaat nõõride küljes ripumas. See tekitab samuti palju elevust. Inimesed tulid ja hakkasid rääkima, avasid ennast, kadusid oma lapsepõlvemaadele. Et kellel missugune kiik oli ja kus see asus... Saadud tagasiside oli väga inspireeriv. Ka kõige tuimemad mehed hakkasid "Kiike" nähes naeratama.

Sain nendest töödest palju jõudu. Varem tegin hästi väikseid ja turvaliselt praktilisi asju. Kontseptuaalsete töödega läksin lahti, avasin ennast ja nüüd ei suuda jälle sellest lahti saada. Aga koolis nõutakse eelkõige funktsionaalsust, mitte suurt kunsti. ●